

Gait

Gait

Ron Poplar

Thriller

2021

Beefcake Publishing

Gait

(De manier waarop iemand zich beweegt,
zo uniek als een iris, een oor of een vingerafdruk.)

De zachtvaardige zal zijn zachtvaardigheid
met hand en tand verdedigen,
anders is het alleen maar een sukkel,
die buigt uit angst.
– Vrij naar Osho

Hoofdstuk 1

Wanneer Wilfried Debrabandere die avond uit zijn auto stapt, weet hij niet dat de laatste twee minuten van zijn leven zijn ingegaan. Nog minder realiseert hij zich dat hij geluk heeft dat hij de eerste van een reeks overlijdens zal zijn. Daarom is zijn dood namelijk snel en efficiënt, en zal het een beetje op een ongeluk lijken.

Hij heeft de man niet opgemerkt, die met zijn auto mee de ruime garage in glipte. Dat had hij beter wel gedaan. Nu voelt hij pas, dat er iets ernstig mis is, wanneer de lange zandzak hem met een harde klap op zijn nieren treft. Iedereen die wel eens serieus is verhoord in een politiekantoor weet dat zo'n zandzak geen sporen nalaat, maar je wel tegen de vloer mept.

Terwijl Wilfried valt, is hij even blij, dat zijn dure, goed verzorgde gebit tenminste niet is geraakt. Maar zijn vreugde is van korte duur. Hij voelt hoe sterke handen in zwarte leren handschoenen hem langs zijn auto over zijn gladde garagevloer slepen. Zorgvuldig wordt zijn hoofd met zijn gezicht omlaag onder de zacht ronkend neerdalende garagepoort geplaatst. Die poort is van staal, want ja, je moet al die loslopende criminelen wel weg houden van je dure auto.

En zo daalt die poort met de precisie van een guillotine op zijn magere nek neer. De onbekende sterke handen houden zijn hoofd netjes op de juiste plek. Vaag ziet hij donkere schoenen naast zijn hoofd, terwijl de man hem hurkend veel te vast houdt. Hij weet niet dat de man die zijn hoofd zo stevig omklemt, nooit meer het gevoel zal vergeten van dat schokkende, weerbarstige hoofd tussen zijn vingers en hoe goed dat doet. Dat interesseert de gevallen man nu niet. Het laatste wat hij voelt, is de verbazing dat zijn goed georganiseerde, smerige, luxe leventje nu al stopt. Zomaar, zonder fanfare.

Niemand laat een traan. En dan gaat het licht definitief uit.

De lange, sterke man zit nog even stil gehurkt bij de bewegingsloze directeur, nu in ruste.

Nergens komt een geluid van verstoring.

Niemand gilt.

Een eenzame merel zingt in het late licht van de zomer.
Zo is het goed. De directeur van Zorg en Kracht is gestopt.
Michelle zal niet meer gebruikt worden.
De hurkende man ademt rustig.
Hij heeft zijn woord gehouden.
Nu moet hij geduld hebben voor de volgende stap wordt gezet.
De ketting mag niet breken.
En dat zal niet gemakkelijk zijn.

Hoofdstuk 2

Hans Delighte rijdt met zijn witte bestelbusje door de stad. Hij is de “white van man”, de man die iedereen de door hun bestelde pakjes bezorgt. Hij is zichtbaar en onzichtbaar. Dat bevalt hem wel. Als hij zijn pakjes snel bezorgt, verdient hij veel. Doet hij het traag, dan verdient hij weinig. Dat is eerlijk. En eerlijkheid is belangrijk voor Hans.

In de stad om hem heen wonen allerlei soorten mensen. Mensen die zich druk maken over de roerselen van het klimaat en de stijgende zeespiegel. Ook zijn er linkse mensen die strijden voor de illusie van gelijkheid en rechtse mensen die nostalgisch zijn naar tijden die nooit bestaan hebben. Daartussen bewegen zich heel veel mensen die simpelweg proberen te overleven op een zo elegant mogelijke manier.

Tussen al deze mensen, met al hun verschillende manieren om te overleven, rijdt Hans Delighte, met zijn snelheid en zijn onnavolgbare elegantie. De stress van het jagende stadsverkeer stoort hem niet. Met zijn slanke, sterke handen houdt hij zijn stuur stevig vast, altijd alert voor de dwaze dingen die mensen kunnen doen. Als zijn leven anders was gelopen, had hij een pianospeler kunnen zijn, of een danser.

Maar het is anders gelopen. Hij bezorgt pakjes.

Bonville is een middelgrote stad. Geruime tijd heeft deze stad een min of meer slapend bestaan beleefd, maar de laatste jaren dringen de wilde verstorende elementen van de grootstad steeds meer binnen. Smaken, kleuren en mensen die vroeger onbekend en onbemind waren, verrijken nu het stadsbeeld. Ooit lag deze rijke metropool aan zee, maar de baai is verzand en nu herinneren slechts de mooie koopmanshuizen in verval aan deze glorieuze tijd. Een kanaal verbindt de stad met de kleine vissershaven en de vervallen dokken, waar door de ondiepte maar weinig schepen stoppen. Om de stad heen liggen de luxe huizen tussen de velden en bossen.

Maar het pad van Hans zijn leven kronkelt ook onzichtbaar door totaal andere sferen, waar de meeste mensen zelfs niet over dromen en dat kunnen zij beter ook maar niet doen. Want een wolf is wel niet zo sterk als een leeuw, maar hij treedt niet op in een circus.

Onder zijn vriendelijke glimlach liggen uitgestrekte, vrij donkere werelden. Die zijn van hem om zo nu en dan te betreden. Niemand hoeft te weten, wat zijn glimlach bewaakt.

Zijn gedachten zijn van hem alleen.

Vroeger was zijn wereld niet zo prettig. De tijd in de instelling Zorg en Kracht zal altijd een schaduw over zijn leven werpen. Al te goed herinnert hij zich de momenten van angst, wanneer zij netjes gewassen werden uitgekozen om de nacht in te gaan.

Het weekend naderde altijd met dreigende ogen. Wie wordt gekozen? Wie krijgt een handvol pillen, zodat hij de volgende dag nauwelijks meer weet wat zijn lichaam is overkomen? Een weekend in pijnlijke, kleurige nevelen. Het niet-weten is even erg als het ontwaken met een stinkend lijfje vol pijn. Met moeite kunnen stappen. En zij waren verdomme nog maar kinderen. De weinige keren dat hij in een spiegel vol vlekken keek, zag hij een magere jongen met felle ogen en slecht zittende kleren en dat beviel hem totaal niet. Nee, Hans denkt niet graag aan de dagen dat anderen verantwoordelijk voor hem waren.

En hun macht over hem gruwelijk misbruikten.

Hij vergeet het niet. Nee, want het houdt je scherp, weten dat het leven geen genade heeft voor de zwakken en de hulpelozen.

Met zijn scherpe blauwe ogen kijkt Hans naar de mogelijkheden die het leven hem biedt. Alleen licht kan een schaduw doen wijken.

Hij kan nu zelf beslissingen nemen. Zijn lange, magere lichaam is sterk en goed getraind. Niemand vertelt hem meer wat hij moet doen, zolang hij zijn werk maar op tijd klaar krijgt. Zijn tijd is van hem. Zijn geld is van hem. Hij kan stevige zwarte broeken kopen met opgestikte zakken en loshangende sweaters in zachte tinten. Veel kleren hebben, is niet belangrijk, maar ze moeten wel goed zitten. Degelijke sportschoenen zijn ook fijn. Liefst zwarte en goed gemaakt, dan kan je snel uit de voeten en ze worden niet zo snel vuil. Nu kan hij zijn korte blonde krullen laten knippen, zoals hijzelf wil. Het is fijn dat niemand je uit je bed jaagt en je de dag op jouw eigen manier kan beginnen. Rustig kan je nu voor de spiegel staan en denken: “Wie zie ik hier? Staat hij recht? Respecteer ik deze man?” en dan kijkt hij naar zichzelf en soms voegt hij dan toe: “Het leven is voor degenen die het pakken. Sta je met lege handen, dan heb je dat alleen maar aan

jezelf te danken.”

Meestal staat hij in alle rust op. Hij doet een paar stretch-oefeningen en drinkt een thee met verse munt. De muesli met veel verse en gedroogde vruchten, die hij de avond ervoor te weken heeft gezet, eet hij met smaak op. Daarna leest hij het ochtendnieuws.

Veel avonden gaat hij trainen in de Muay Thai-club. Het is een zeer complete vechtsport, waarin je alles leert gebruiken in een gevecht. Al je spieren en zintuigen worden versterkt en weerbaar gemaakt. Je leert ook om alles uit je omgeving als een wapen te bekijken.

Hans vindt pas een diepe rust, wanneer zijn lichaam moe getraind is, bijna uitgeput. Hou je lichaam sterk. Je weet maar nooit, wie je tegenkomt en weten dat je je kan weren, is een fijn gevoel.

Zoals de Hare Krishna's, die je op straat tegenkomt, zeggen: vertrouw op God, maar zet je fiets op slot. Wat je overkomt, kan je niet veel aan doen, maar hoe je ermee omgaat, beslis je zelf.

Een korte tijd kan Hans denken dat hij zijn verleden achter zich heeft gelaten. Maar zoals iedereen weet, kan je je verleden begraven, ergens diep in je geest, maar daar blijft het wel op de loer liggen, als een stille, geduldige vulkaan.

Hoofdstuk 3

In de stad Bonville zijn er natuurlijk ook autoriteiten die de illusie van rechtvaardigheid hardnekkig proberen hoog te houden.

Zo vinden we aan de Gedempte Zuidergracht het hoofdbureau van de politie. Drie koopmanshuizen samen werden het voorlopige hoofdbureau, in langdurige afwachting van de nodige nieuwbouw.

Het is een brede straat omdat er in lang vervlogen tijden een gracht liep. Later was er een tramlijn op de middenstrook. Toen ook die verdween, ontstond er een onbebouwde groene strook. Iemand van de stadsplanning had de wijsheid om die te behouden en later te beplanten. Zo ontstond er een brede straat met eerst de geparkeerde auto's van de politie, dan een fietsstrook en een enkel rijvak, waarin de auto's rustig voorbij stromen. Daarna komt de brede middenberm met prachtige groene platanen. Tegenover het politiekantoor is er een frituur, waar veel politieagenten een snelle hap naar binnen slaan. In de grote plataan achter de frituur woont een oude, grijze duif, die altijd op de uitkijk ligt voor lekkere restjes, achtergelaten door nonchalante mensen.

Het is nog vroeg in de morgen en wij zien Frank Stark en Hermann Hausman uit het politiebureau naar buiten komen, gelokt door de geur van verse frieten. Deze mannen zijn aan elkaar gewaagd: beiden drinken te veel, roken te veel en zijn ook wel wat te rond aan het worden. Frank heeft grijze krullen en Hermann zijn haar staat in dunne grijze pieken, die nooit deftig willen vallen. Ze zijn allebei net tussen de veertig en vijftig jaar oud en te nonchalant gekleed, maar ja, geen uniform moeten dragen, geeft je kleding kansen. Zij vormen de kern van de afdeling zware delicten van de recherche.

Hermann is de oudste en hoogste in rang. Frank is zijn jongere ondergeschikte en op de een of andere manier moeten zij zorgen dat hun samenwerking functioneert. Samen vettig eten hoort daarbij. Daarom gaan zij een pak frieten kopen in frituur De Beste, onder de grote, groene bomen tegenover het bureau.

“Ha,” denkt de duif. “Mensen gaan naar de frituur. Wie weet? Ontbijt?”

en de duif vliegt voor de mannen uit naar de overkant. Hij gaat op de dakgoot van de frituur zitten.

De frieten zijn er uitstekend en Mah zwaait er de scepter, bijgestaan door haar magere Vietnamese echtgenoot, Paul. Zij is een ronde, zwarte vrouw met een gulle lach en is de absolute baas. Haar haren zijn altijd in een bewonderenswaardig kunstwerk gewerkt. Nu zijn het kleine vlechtjes met erlangs kleine paarse kraaltjes ingeweven. Haar grote mond is glanzend donkerrood. Onder haar schort draagt zij een dieppaarse blouse. Op haar schort staat een grote rode mond met daaronder “De Beste” in paarse letters. Haar echtgenoot Paul zorgt voor de technische kant van hun zaak; zij voor de menselijke contacten. Paul draagt net zo’n schort, maar bij hem komt de mond niet zo goed tot uiting, omdat hij veel te mager is. Hij zorgt voor de hoge temperatuur van de olie, de kou in de vriezers en de voorbereidingen van het eten. De olie wordt regelmatig verversd en de salades maken zij zelf. Ook de frieten worden nog zelf gesneden en voorgebakken. Dat Mah daardoor veel niet geregistreerd eten kan verkopen, recht tegenover het hoofdbureau van politie, bewijst alleen maar haar vakmanschap. Iedereen weet ook dat zij vaak ’s avonds laat, tegen sluitingstijd, niet-verkochte slaatjes aan de daklozen uitdeelt en dat verhoogt natuurlijk de algemene tolerantie.

“Goeiemorgen mannen,” zegt zij hartelijk, wanneer Hermann en Frank binnenkomen. “Ochtendrecept?” “Graag,” antwoordt Hermann. En even later krijgen zij twee pakken friet met twee dubbele espresso’s met veel suiker, geserveerd met een warme glimlach. “Dank je, Mah, lekker.” De koffie bij Mah is prima en dat kan niet gezegd worden van de koffie in het politiebureau. De mannen gaan naar buiten om te eten.

Gelukkig dat men op die brede middenstrook destijds die platanen heeft geplant. Het zijn nu prachtige bomen geworden, die zelfs in de winter rust geven aan de gejaagde mensen die er stoppen. Eronder staat een halve cirkel van stenen banken als natuurlijk terras voor De Beste. Nu, in de zomer, is daar de hele dag een aangename koelte. Zij gaan daar zitten, in het oog gehouden door een magere in het zwart geklede zwerver.

Frank heeft zijn frieten nog niet op wanneer zijn telefoon gaat. “Oh Franky, oh Franky,” zingt een zachte, zwoele stem. Frank heeft die van een film gekopieerd en ingesteld als beltoon. “Oh Franky, oh Franky.” Frank luis-

tert even en zegt dan tegen Hermann: “Stront aan de knikker. Iemand is doodgegaan en het klinkt heel vreemd. Laten we maar ’s gaan kijken. Kom je?” Hermann trekt verbaasd een wenkbrauw op. Had hij dat telefoontje niet moeten krijgen?

Frank gooit de rest van zijn frieten in de vuilnisbak. Een paar frieten vallen op de grond. “Hebbes,” denkt de grijze duif en hij scheert omlaag, pakt snel de grootste friet en gaat op de tak van de plataan zitten, waar hij de friet rustig oppeuzelt.

Hermann is nog niet klaar met eten en kijkt naar de zwerver die op de bank zit. “Hier Eddy. Eén halve maaltijd, nog in prima staat.” De magere man met één oog glimlacht, knikt en pakt zwijgend de frieten aan. Vandaag heeft hij niet veel te vertellen. Frank is al op weg naar hun auto. Hermann volgt hem, een meeneem-espresso in zijn hand. Zodra ze rijden zegt Frank tegen Hermann: “Het gaat over meneer Debrabandere, directeur van de instelling Zorg en Kracht, best wel een grote vis in de poel van de dikke mannen, dus we kunnen maar beter niet te laat komen. Het was een erg verward verhaal. We zullen wel zien.” Het duurt niet lang voor zij bij de luxe, vrijstaande bungalow van wijlen meneer Debrabandere aankomen.

Daar worden ze geconfronteerd met een bizar tafereel.

Vanonder de garagepoort steekt een hoofd naar buiten. De mond is half open in een geluidloze schreeuw tegen de cementen vloer onder hem. Ernaast is een gekromde hand omlaag gedrukt. Jolen ’t Kindt, de jonge gerechtsdokter, komt ook net aan. Hermann kijkt naar hem.

“Dag Jolen. Hoe is ’t leven?” Met zijn heldere blik kijkt hij naar Hermann en vervolgens naar de garagepoort.

“Goemorgen mannen. Met mij is ’t prima, maar met deze gevallen man gaat het minder, zo te zien.”

De voordeur gaat open en een oudere vrouw met heldere ogen kijkt naar hen. Haar halflange grijze haren heeft zij met een speld opgestoken. Zij heeft kennelijk nog gedoucht en zich opgemaakt, want zij geeft niet de indruk dat zij lijdt onder deze rauwe, nieuwe realiteit. “Goedemorgen, heren. U bent van de recherche, neem ik aan?” Hermann en Frank tonen hun identiteitsbewijzen. Zij geeft hen een hand. “Gomez, met een z. Juliette Gomez.” Zij heeft een zachte, grijze jurk aan, met eronder een lichtblauwe blouse, die perfect past bij haar lichte blauwe ogen. Hermann begint. Hij

heeft nu eenmaal de hoogste rang. Dit soort vragen zijn bij niemand populair. “Goedemorgen mevrouw. Kunt u ons vertellen, wanneer u uw man het laatste hebt gezien?” (Ik bedoel natuurlijk levend en wel, maar ja, dat zeg ik er maar niet bij.)

Zij doet een stapje achteruit en maakt een uitnodigend gebaar. “Dit gaan we toch niet op de stoep doen, hè? Kom binnen.” Zelf gaat zij hen voor naar een lichte woonkamer. Zij beweegt zich soepel, als een danseres. Hermann en Frank volgen, terwijl Jolen buiten blijft. De vrouw wijst naar een eethoek, waar een tafel met vier stoelen staat. “Koffie, het is een kleine moeite?” Met en snelle beweging gaat zij al in de richting van de glanzend rode Nespresso-machine, die op de toog staat. Hermann kijkt enigszins jaloers naar haar bewegingen, zich bewust van zijn uitdeinende middel. Hij neemt het gesprek weer over. “Nee, dank u. Komt u hier maar even bij ons zitten. Eerst gaan we proberen erachter te komen, wat er met uw man is gebeurd.” De mannen gaan zitten en Juliette zet zich tegenover hen aan de tafel. Uit zijn binnenzak pakt Hermann een klein, zwart notitieboekje en een pen. “Dus wanneer hebt u uw man voor het laatst gezien?” Zij hoeft niet lang na te denken. “Ja, dat is al even geleden. Gisteren, bij het ontbijt heb ik Wilfried nog gezien. Dat was dus om acht uur. Ja, en gisteravond niet. Hij komt vaak laat thuis en ik ben naar de fitness geweest en toen ik thuis kwam, ben ik gelijk gaan slapen.” Hermann trekt alleen maar even zijn beide wenkbrauwen omhoog. Als hij het wil, kan hij subtiel zijn. De vrouw glimlacht vriendelijk.

“Ah ja, wij hebben aparte slaapkamers. Dat is al jaren zo. Hij heeft trekjes die ik niet zo kan waarderen. Dus ik weet meestal niet, wanneer hij gaat slapen.” Zij haalt haar schouders op. De dode man onder de garagepoort is duidelijk haar probleem niet meer, misschien is zijn dood wel de oplossing van veel problemen. De recherche mag dat verder voor haar uitzoeken. Het is nu slechts een detail dat zij ooit, lang geleden, met hem getrouwd is. Hermann krabbelt een paar zinnen in zijn boekje.

“En gisteren bij het ontbijt, is u toen iets opgevallen aan uw man? Was hij zenuwachtig of anders dan anders?”

Nu glimlacht ze breed.

“U kent mijn man duidelijk niet.”

Hermann kijkt verbaasd naar haar vrolijkheid. Nee, en ik zal uw man ook

nooit leren kennen, denk ik zo. “Wilfried was altijd zenuwachtig. Ik heb vaak genoeg gezegd dat hij het aan zijn hart zou krijgen, als hij zo doorging, maar ja, dat was dus een loos dreigement. Dus nee, hij was zijn gebruikelijke zenuwachtige zelf tot ik hem hier vanochtend vond. Ik heb geen idee wat er hier gebeurd is, behalve dat hij onder de garagepoort is geraakt. Hoe, weet ik ook niet.”

Nu trekt zij haar fraai gestileerde wenkbrauwen op.

“Hebben jullie suggesties?” Hermann knikt. Altijd goed om de nabestaanden het gevoel te geven dat je de zaak onder controle hebt. “Wij gaan ’ns kijken.” Hij steekt zijn notitieboekje in zijn binnenzak, staat op en gaat naar buiten. Jolen is daar al foto’s aan het nemen. Wanneer hij klaar is, gaan ze door de voordeur weer naar binnen en vandaar door een binnendeur naar de keurige, ruime garage. In de hoek staat een stalen kast met flacons ruitenwisservloeistof en blikken olie. Binnen maakt Jolen nog meer foto’s. “Okay, de poort mag omhoog.” Zachtjes ronkend gaat de poort traag omhoog. In het grauwe ochtendlicht is alles duidelijk te zien. De vloer lijkt wel geboend. Er is niet veel te zien. De deuren van de auto zijn dicht. Debrabandere ligt op zijn buik. Hoe is hij onder die poort gesukkeld? Kennelijk is hij gestruikeld en met zijn hoofd onder de neerdalende garagedeur terechtgekomen.

Vreemd, bijna onmogelijk.

Hermann kijkt in de garage langs de auto naar de poort. En dan van de poort naar de auto. Wat is er hier gebeurd? Jolen hurkt naast de dode man en neemt een paar close-ups. Dan kijkt hij op en komt overeind. Hij ziet er altijd uit of hij met zijn kleren aan heeft geslapen en zijn haar staat in bruine pieken alle kanten op. Maar onderschat hem niet. Zijn geest werkt prima. “Tja,” zegt hij. “Deze man is duidelijk gestorven door verstikking. Daar is geen twijfel over. Dat zie je aan zijn ogen. Kennelijk met een garagepoort. Ik zie nog niets wat op kwaad opzet wijst; maar ik begrijp het niet goed. Er zijn geen aanwijzingen van een gevecht. Niet met iemand, maar ook niet met de garagepoort. Normaal probeer je in zo’n geval de deur tegen te houden of er onderuit te geraken. Maar het lijkt wel of hij gewoon heeft liggen wachten. Het kan dat hij door de klap van het vallen bewusteloos is geraakt. Vreemd. Jullie mogen het hier verder uitzoeken. Ik zal nog kijken wat ik kan vinden, wanneer ik hem onderzoek in het lab.

Misschien had hij heel veel gedronken of zoiets, maar dan autorijden? Kan natuurlijk. Het gebeurt. Dat zou het wel verklaren.” Hermann zegt tegen Frank: “Bel jij de baas? ’s Horen wat hij ervan vindt.” Jolen bestudeert de nek van de overledene, maar vindt niets wat een hint geeft naar hoe Debrabandere daar terecht is gekomen. Hermann speurt nog door de garage en in een ruimere cirkel om de dode heen. “Vreemd om zo te kunnen vallen,” zegt Jolen nogmaals. “Maar evengoed vreemd om zoveel moeite te doen, als je iemand wil vermoorden.” Hij haalt zijn schouders op. Frank gaat een stukje verderop staan en belt. “Ja, meneer de Lausanne. Met Frank van de recherche hier. Wilfried Debrabandere, de directeur van Zorg en Kracht, is omgekomen. Het lijkt een tragisch ongeluk, maar er zitten wat vreemde kantjes aan.” Hij luistert aandachtig, krabt eens in zijn grijze krullen en knikt een paar keer. Het lijkt of hij zich schrap zet. Al bellend wandelt hij nog een stukje verder weg. Hermann kijkt naar hem en schudt zachtjes zijn hoofd.

Wat is dat toch met Frank? Hij belt niet met de commissaris, maar gaat gelijk hogerop. Met de Lausanne, daar heeft hij iets mee. Iedereen ziet dat, toch lijkt hij ook te krimpen, als hij met de officier van justitie belt. Hij had beter zelf gebeld. Maar Frank is klaar en komt al terug.

“We klasseren het voorlopig als een ongeluk en alleen als er nog duidelijke aanwijzingen komen, dat het niet koosjer is, zoeken we verder.”

“Wat?” zegt Hermann. “Zomaar? We zijn nauwelijks begonnen.” Frank haalt zijn schouders op en zijn ogen ontwijken Hermann.

“Orders van de baas. Laten we maar naar ’t bureau gaan en de autopsie afwachten. Daarna zien we wel verder. ”